

U OVOM BROJU:

KAKO ŽIVETI?*Piter Bibi***RAZOČARANO SRCE***Floyd McClung***ANTIOHIJSKA CRKVA***Michael Green***DEVET RAZLOGA***John Piper***TRI VAŽNA STIHA***Matthew J. Slick***misaone refleksije****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA**

Uredništvo: Jan Vareca, Marina Bako, Branko Milijašević, Vlatko i Jelena Dir, Ante Miliša. **Saradnici:** Janko Bako, Marika Eterović, Mansel i Jelica Makaji.

www.siont.net

Dragi naši čitaoci,

da li ste ikad razmišljali i analizirali sebe po pitanju: Kako ću se danas sresti sa mojim preprekama, problemima i protivljenjima? Da li ćete zbog njih postati ogorčeni ili bolji?

Izbor kako ćemo se ponašati u pojedinim životnim situacija je potpuno na nama. Ako su naši interesi stvarno "mrtvi" i spremni smo da ostvarujemo Božje ciljeve, onda i nije reč o tome šta će te okolnosti učiniti meni, nego šta ću ja učiniti sa tim okolnostima.

Hrišćanin koji ovo shvata ima snage da kaže životu: "Makar me snašle i najgore stvari, ja imam snage da uzmem negativno i to pretvorim u pozitivno." Ništa ne može da se usprotivi verniku čiji život je skriven s Hristom u Bogu. Isus se jednom u svojoj službi sreo s velikim protivljenjem: "Oni se pak izbezumiše i dogovarahu se među sobom šta bi mogli da učine Isusu." (Lk. 6,11 EČ). To je bila prepreka - pretnja - u najnezgodnijem obliku.

A šta je Isus uradio? Dalje piše: "Tih dana iziđe na goru da se pomoli, i proveđe noć moleći se Bogu." (Lk. 6,12 EČ). **Molitva**, to silno sredstvo komunikacije s Bogom i sredstvo kontrolisanja, ne toliko situacijom, koliko izlazom iz situacije, a ponajviše kao sredstvo samokontrolisanja. Molitva je učinila da Isus ne postane žrtva, nego pobjednik nad ovim zlim okolnostima. Znamo da je jedan od najvećih Božjih ciljeva da formira Svoj karakter u svojoj deci. Ne da im bude lako, ne da budu srećni - iako je to svakako nusprodukt - nego da imaju Hristov karakter. A kako se formira Njegov karakter? Jedan od načina je prevazilaženje i pobeđivanje životnih teškoća sa verom u Boga Oca.

I zato nemojmo kukati nad preprekama i protivljenjima koja nas snađu danas, već ih upotrebimo za naš rast. Ona pomažu da se jača naš karakter - naša umna i duhovna sposobnost.

Vaša, SIONSKA TRUBA.

KAKO ŽIVETI?

Piter Bibi

- Kako živeti s prošlošću, sadašnjošću i budućnošću s oproštenjem, žarom i verom

Živimo u prolaznom svetu gde se danas razlikuje od juče a sutra će biti drugačije od danas. Ovo znači da su aspekti prošlosti, sadašnjosti i budućnosti naših života uvek prisutni. Stoga, kakav bi stav hrišćanin trebalo da ima prema prošlosti, sadašnjosti i budućnosti?

Napustite prošlost

Većina nas ima neke stare stvari u životima koje želimo da zadržimo - neke nasleđene stvari: vrednosti - komad starog antičkog nameštaja, porodična Biblija, komad nakita koji je baka dala majci a majka ćerki. Ili, to bi mogla biti stara slika, neki stari alat, auto koji može da bude obnovljen i ponovo mu se vrati život.

Mada postoje neke stvari iz naše prošlosti koje imaju vrednost, postoje i one druge stvari iz prošlosti kojih bi se trebalo rešiti. Ima i onih zbog kojih se kajemo i voleli bi da ih zaboravimo, kao na primer ružna reč ili delo, loša veza, pogrešna odluka. Mislimo: "Nije trebalo da to učinim" ili "Nije trebalo da to kažem" ili "Nije trebalo da odem tamo." Kada se zajedljivo i svadljivo sećamo nekog događaja, dozvoljavamo prošlosti da dođe i povredi druge.

Sada, kako se osloboditi tih neprijatnosti? Za hrišćane, prošlost je nestala: "Zato, ako je ko u Hristu, novo je stvorenje, staro je prošlo, gle, sve novo je nastalo!" (2. Korinćanima 5:17) Molili smo Boga da nam oprost i te stvari iz naše prošlosti i znamo da je Bog to i učinio: oprostio i zaboravio. Ali koliko se nas, iako nam je oprošteno, još uvek drži prošlosti i nastavlja da je se seća?

I dok je se držimo, ona nam samo stoji na putu i sve nas više povređuje, jer zauzima mesto novih događaja koje bi trebalo da dođu. Naš kapacitet je ograničen: što više vremena i energije trošimo živeći i razmišljajući o prošlosti, manje ćemo toga imati za nove stvari. Bog kaže: "Zaboravite prošle stvari; ne razmišljajte o prošlosti" (Isaija 43:18). Prošlost je nestala i trebali bi da se zaboravi. S obzirom da je Bog sve zaboravio, i mi bi trebalo da je ostavimo za

sobom.

Bog želi da čini nove i uzbudljive stvari u vašem životu: "Evo, stvaram novo!" (Isaija 43:19). Ako niste pažljivi, propustićete nove stvari koje Bog želi za vas. Lako je provoditi dan za danom razmišljajući o prošlosti i propustiti nove stvari. Doživljavate li novosti u svom životu? To je ono što vam je Bog obećao.

Pavle je zaboravio prošlost i koncentrisao se na budućnost: "Zaboravljajući što je iza mene, težim za onim što je preda mnom, gledajući na cilj" (Filipijanima 3:1-14). Nemojte zaglaviti u prošlosti i uvek gledati nazad, kao Lotova žena. To može i da vas ubije! (1. Mojsijeva 19:26).

Bog ima nove uzbudljive stvari koje želi da učini u vašem životu. Treba da Mu dozvolite da deluje. Ima li nečega u vašem životu što Ga sprečava? Bog može da učini nove, uzbudljive stvari u životima bračnih parova i u porodicama. Kako vam deca odrastaju i sazrevaju, trebaćete da zaboravite na neke stvari iz prošlosti dok ste koncentrisani na sadašnjost i gledate prema budućnosti. Svaki roditelj koji ima odraslu decu to može da vam potvrdi!

Bog, takođe, želi da čini nove i uzbudljive stvari u mesnoj crkvi. Moramo da ostavimo prošle teškoće i krenemo napred. Izuzetno je važno da ostavimo za sobom ono što nas je povredilo i zaboravimo sve bolne uspomene. Novi i drugačiji pristup u činjenju može da donese nov život u mesnoj crkvi. Treba da preispitamo svoje tradicije: Držimo ih se samo zato što ne želimo da se promenimo? Ima li nečega što možemo da ostavimo kako bi dozvolili Bogu da učini nešto novo? Ne zaboravite, On želi da učini nove stvari. Šta je to što zadržava mesnu crkvu od rasta i od toga da postane relevantna našim mladim ljudima koji žive u okolini? Setite se poruke iz Isaije (Isaija 43:18-19): " Nemojte se sećati prošlosti. Vidite, nove stvari činim!" Nemojmo propustiti nove i uzbudljive stvari koje Bog želi da učini među nama.

Bog kaže: "Ako k meni dođete i ispovedite stvari iz vaše prošlosti kojih se stidite, koje povređuju ili uzrokuju da se drugi spotaknu, i ako ih ostavite, tada mogu činiti nove i uzbudljive stvari u vašim životima, kao pojedincu, kao paru, kao porodici, i kao mesnoj crkvi." Zaustavlja li nas prošlost kako bismo imali rastuću vezu sa Bogom? Guši li ona našu vezu sa Njim kao i vezu koju treba da imamo jedni sa drugima?

Živite u sadašnjosti

Na koji način bi vaš dan bio drugačije proveden ako bi to bio poslednji dan vašeg života? Biblija kaže da je vaš život "rosa koja se pojavi na kratko vreme a onda nestane (Jakovljeva 4:13-15). Biblija takođe kaže, danas ste ovde ali sutra ćete umreti. Ako vam ovo nije jasno, onda ste bezumni (Luka 12:13-21).

Jedini trenutak koji je garantovan jeste ovaj upravo sada. Neki ljudi umiru mladi u tragičnoj nesreći, drugi dožive srčani udar sredinom života. Nema garancije za sutra. Treba svaki dan živeti s čežnjom da činimo ono što Bog želi da radimo, ići kuda On želi da idemo, i biti ono što Bog želi da budemo.

Ukoliko ne živite na način na koji Bog želi da živite, ne možete biti ispunjeni čežnjom za bilo čim jer niste srećni. Koliko bi sve bilo puno uzbudljivije kada biste mogli da se oslobodite prošlosti, tj., stvari koje vas sputavaju, i dođete u poziciju gde Bog može da učini nove i uzbudljive stvari u vašem životu. Možete li reći da radite upravo ono što On želi?

Svaki trenutak vašeg života treba da bude podređen Hristu. Matej 6:11 kaže, "I daj nam danas naš hleb svagdašnji," a ne "sutra" ili "juče." Bog nas obezbeđuje svime za danas, za ovaj trenutak, jer je ovaj trenutak ono što je garantovano. Bog želi da se stalno oslanjamo na Njega, momenat po momenat.

Premda je Bog Jevreje oslobodio egipatskog ropstva, oni su gundali misleći da će u pustinji umreti od gladi (2. Mojsijeva 16:2). Bili su gundala i slično njima. Mi u Bogu posedujemo sve, pa ipak se često žalimo i gundamo. Bog je obećao da će im svakodnevno davati hranu. Uslov je bio da oni uzmu samo onoliko koliko im treba za danas, ne i za sutra. Oni koji nisu poslušali, su se razboleli. Bog ih je snabevao dan za danom, ali neki su želeli da žive po jučerašnjem blagoslovu. Živite li vi jučerašnjem blagoslovu ili verujete Bogu da će vas nanovo blagosloviti svakog novog dana? Bog želi da učini nešto novo u vašem životu - danas! Kaže: "Veruj mi u ovom trenutku."

Težnja za budućnošću

Težiti za budućnošću može da izgleda kao da je u suprotnosti življenju u sadašnjosti. Naime, ja ovde govorim o težnji za budućom slavom kada budemo u domu sa Bogom, kada ćemo

Ga videti licem k licu i biti u Njegovoj prisutnosti (Rimljanima 8:18; Rimljanima 8:23-25). Težite li za Hristovim povratkom?

U međuvremenu, treba "čekati... strpljivo" (Rimljanima 8:25). Ove reči su bile napisane pre skoro 2,000 godina - dugo vreme provedeno u čekanju! Neki mogu misliti da smo ljudi zato što čekamo i nadamo se da će se Gospod ponovo vratiti, ali veliki primer vere jeste verovati i ne sumnjati da će se ono čemu se nadamo i dogoditi (Jevrejima 11:1).

Biblija kaže da smo mi kao došljaci i stranci u ovom svetu - ne pripadamo ovamo (1. Petrova 2:11). Težite li za onim danom kada će Hrist doći i odvesti nas kući kako bi bili sa Njim? Ohrabrujete li druge ovom mišlju? (1. Solunjanima 4:15-18). Čeznete li za budućnošću zaboravljajući prošlost i živeći u sadašnjosti?

Rava je bila prostitutka u gradu Jerihu - nije baš bila vrsta žene s kojom biste rado bili viđeni. U vreme kada su Jevreji zauzimali Kanaan, Isus je poslao dva špijuna da odu u grad. Rava ih je sakrila i pitala ih o tome šta će se dogoditi. Rekli su joj da će preuzeti grad i odmah je razumela da se nalazi na pogrešnoj strani. Tražila je od njih da je zaštite kada preuzmu grad i oni su održali svoju reč (Isus Navin 2:1-21; Isus Navin 6:24-25). U prošlosti dok je bila prostitutka, Rava je bila daleko od Boga. Ona je zaista želela da zaboravi svoju prošlost. U sadašnjosti je živela za trenutak skrivajući ova dva čoveka, i bila je pravedna (Jakovljeva 2:25). Koja neverovatna slika onoga što Bog želi da učini u životima ljudi koji ga vole!

Možda ste u prošlosti napravili neke ludosti, možda čak neke loše stvari koje su povredile druge - stvari koje bi želeli da zaboravite, stvari koje vam se stalno vraćaju i proganjaju vas. U sadašnjem vremenu treba da želite da promenite svoj život i budete ono što Bog želi od vas, ostavivši za sobom stvari iz prošlosti kako bi vam se u budućnosti uračunale kao pravednost - upravo kako je bilo sa Ravom.

Ne postoji ništa u vašoj prošlosti a da Bog to ne bi mogao da vam oprosti. Ako ste se molili za oprostjenje, onda vam je On i oprostio i sve to zaboravio. Znači, način na koji možete da otpustite prošlost jeste kroz oprostjenje. Tada ćete moći da živite u sadašnjosti s žarom. Način kojim težite za budućnošću jeste kroz veru. Koliko bi bila velika razlika u našim

životima kada bismo razumeli važnost praštanja, žara i vere. ◀

Izvor: *Grace & Truth Magazine*, May 1999.

RAZOČARANO SRCE

Floyd McClung

Jerusalimom je toga dana vladalo uzbuđenje. Nakon dugih godina bratoubilačkog rata narod je ponovno bio ujedinjen, a neprijatelj sa juga je bio pobeđen. Važnije je od svega, da je nakon dvadeset godina duhovne obamrlosti slavljenje uspostavljeno u novom glavnom gradu ujedinjenog carstva. Saulova vladavina završila je njegovom smrću u borbi, i sada je mlad David na čelu naroda. Bila je to duga noć. Konačno je svanula zora.

David je objavio narodu da će vratiti kovčeg Gospodnji u Jerusalim. Desetine hiljada ljudi skupili su se u gradu na proslavu. Svaka porodica i pleme imali su svog predstavnika, a ljudi su živeli u velikom iščekivanju ovog događaja.

"Sigurno je Bog zadovoljan", verovatno je pomislio David. "Njegov je narod ponovno ujedinjen, sad možemo uspostaviti slavljenje. Kakva šteta što Saul nije bio poslušan Gospodu i nije povratio kovčeg Božji", razmišljao je u sebi. "Ali sada nije vreme za tugovanje. Ja ću se radovati pred mojim Gospodom". "A David i sav dom Izrailjev udarahu pred Gospodom u svakojake sprave od drveta kedrovog, u gusle, u psaltire, u bubnje, u svirale i u kimvale." (2. Sam. 6:5).

Tragedija se zbila iznenada. Volovi zapeli, a mladi Uza pružio je ruku da zaustavi kovčeg. Istog trenutka je pao mrtav! David se skamenio. Tišina je pala na ljude kada je vest doprla do gomile. Šta ovo sada znači?

Bes, postidečnost i strah obuzeli su iznenada Davida.

"Zašto Gospode?" - zavapio je. "Zašto baš sada? Pa, ja činim ono što si ti zapovedio. Zašto Uza? On je samo dotakao kovčeg?"

Iako je David bio zbunjen, znao je da ne može nastaviti put sa kovčegom dok ne sazna zašto je Bog osudio njegovo delo. Obuzelo ga je razočarenje. Da samo zna zašto... Šta je to uradio, pa je pao u Gospodnju nemilosti?

Možeš li zamisliti tugu sa kojom se David vraćao kući, sam, sa svog propalog slavlja?

Na početku se činilo da će to biti predivan događaj. Nema sumnje da se borio sa osećajima vlastitog neuspeha i samoosude, dok se u isto vreme borio i sa besom koji je osećao prema Bogu.

"I ožalosti se David što Gospod ubi Uzu. Zato se prozva ono mesto Fares-Uza do danas. I uplaši se David od Gospoda u onaj dan, i reče: Kako će doći k meni kovčeg Gospodnji? (2. Sam. 6:8-9)

Većina nas može se poistovetiti sa Davidovim osećanjima. Većina nas je takođe preživela vreme kada smo učinili korak vere i suočili se sa razočaranjem i teškom situacijom. Zašto? To je pitanje koje postavljamo ponovno i ponovno.

Razočaranja mogu biti rezultat reakcije drugih ljudi na nas. Oni nas mogu razočarati kada su nam najviše potrebni, izneverivši naša očekivanja.

Bez obzira na to o kakvom razlogu je reč, razočaranja dovode do mogućnosti povrede, obeshrabrenja, ogorčenja, besa, nepoverenja straha. Učinak krajnjeg razočaranja možemo povlačiti u sebi mesecima i godinama, ometajući time odnos sa nebeskim Ocem. Zašto je tako važno da se konstruktivno suočimo sa razočaranjima i da vidimo njihovu svrhu? Zašto Bog dopušta da nas ona snađu?

U svojoj knjizi "Ne gubi uzalud svoje tuge" (Don't Waste Your Sorrows) Paul Billheimer nas upozorava na činjenicu da razočaranja mogu biti izvor velikih blagoslova ako na njih reagujemo pravilno. Ništa nas ne može emocionalno povrediti, osim ako sami sebi dopustimo loš stav. Situacije koje izazivaju razočaranja će proći, ali naša reakcija na njih određuje moralne i duhovne odluke, koje opet utiču na naš život, zauvek.

Dokle god bude ljudi, biće i razočaranja. Jedan moj prijatelj jednom je rekao: "Imaćemo jedinstvo, pa makar ja ostao sam"! Naći izlaz iz razočaranja uključuje naučiti kako da se

suočimo sa slabostima drugih. To od nas zahteva da razvijemo strpljivost, fleksibilnosti dublje razumevanje Božjih puteva. Treba da naučimo, da u svakoj situaciji reagujemo onako kako želi Bog. To ne znači da treba postati otirač, ali od nas se traži da reagujemo sa Hristovog nivoa, bez obzira na to kako drugi postupaju prema nama.

Naučiti jesti u miru

Hrišćani su ti koji uče voleti i prihvatati jedni druge kao braću i sestre, koji uče jesti svoj ručak u miru. Sećam se da sam kao dečak pucao od besa na sestru i brata prilikom porodičnog ručka, ali se isto tako dobro sećam da tata nije podnosio našu prepirku za stolom! On je strogo zahtevao da naučimo jesti u miru.

Neka od razočaranja dolaze zbog naših nestvarnih očekivanja od drugih. Postati hrišćanin ne znači postići trenutno savršenstvo? Treba *naučiti* ljubiti svoju braću i sestre, baš kao što je nekada trebalo naučiti "jesti u miru".

Kada si razočaran delima brata ili sestre, nemoj "ih se odreći" ili prestati da gradiš zajedništvo sa njima. Možda je Bog doveo tu osobu, u tvoj život sa ciljem da naučiš važne lekcije. David je rekao: "Znam da su sudovi Tvoji, Gospode, pravedni, i po pravdi me karaš." (Ps. 119:75)

Ljudi koji nam se čine "teški" možda su od Boga iz ljubavi nama darovana "bol". Da smo ti i ja tako puni ljubavi, kao što često mislimo da jesmo, ne bismo imali teškoća reagovati na ljude "koje je teško voleti". Verujem da nas Bog često dovodi u iskušenje da otkrijemo slabosti vlastitog karaktera i loše stavove, kako bi on mogao delovati na njih.

Nadvladati svoj ponos

Car David je bio primoran da se suoči sa razočaranjem kada je Uza umro, a to je zahtevalo veliko samoponiženje sa Davidove strane. Mogao je zatvoriti svoje srce i osuditi Boga za ono što se dogodilo. Umesto toga, on je tražio Boga da o njega dozna što je sam učinio krivo i koju pouku Bog ima za njega. David je naučio poniziti se, da bi otkrio Božju nameru u toj tragičnoj situaciji.

Poniznost znači ne samo biti iskren, nego

prilagoditi se Božjoj perspektivi. Mnogi su ljudi načelno iskreni, ali nisu dosledni u osudi greha i prihvatanju Božje naklonosti grešniku. Ako želimo učiti od razočaranja, moramo zadobiti oba oblika: osuditi greh i ljubiti grešnika.

Za one ljude koji su naučili da pitaju Boga zašto je dopustio neku situaciju da ih snađe ili šta želi da nauče iz nje, razočaranje može da prouzrokuje veliki duhovni rast i značajno duhovno razumevanje. Ali, s druge strane, ponos je najveća prepreka učenju u teškoćama i razočarenjima. Iako možda mislimo da nam je u razočarenju najpotrebnije saosećanje, mislim da je vrlo važno spoznati ponos. Pobediti svoj vlastiti ponos, je ključna tačka prema pobeđi i razumevanju kada smo razočarani. Razmatrajmo kako nas ti simptomi mogu sprečiti da reagujemo na pravilan način:

- Ponos vidi pogreške drugih, ali se nikada ne poistovećuje sa njihovim slabostima. Kada drugi pogreše, možemo reagovati ovako: "Da, i ja sam već učinio tako", ili "Shvatam, da nije Božje milosti i ja bih to učinio."

- Ponos gotovo nikada ne priznaje pogreške ili svoju odgovornost. Kada to ipak čini, nalazi opravdanja ili objašnjenja i ne kaje se za učinjeno zlo.

- Ponos okrivljuje druge, kritikuje i objašnjava zašto su *drugi* pogrešili.

- Ponos proizvodi okrutnost, aroganciju, samodovoljnost i nezdravu samostalnost.

- Ponos je više zainteresovan da bude prihvaćen u očima ljudi, nego da bude pravedan prema Božjem standardu.

- Ponos brine da pobedi u argumentima, a ne da sačuva prijatelja.

- Ponos nikada ne izgovara reči: "Pogrešio sam. To je moja krivica. Oprosti mi."

- Ponos zahteva. Usredotočuje se na ono što *nije bilo* učinjeno za nju, a ne na ono što *jeste*. Žudi za prošlošću ili budućnošću, a nikada nije zadovoljan sa sadašnjošću.

- Ponos donosi razdor. Ponos kaže: "Moja grupa, ili crkva, ili denominacija sadrži više istine nego druge."

- Ponos sudi situacije po tome što one znače za

ljude, a ne za Boga. Ponos ne gleda na Božju perspektivu.

- Ponos kritikuje, ruši, uništava ugled i uživa u širenju vesti o neuspehu i grehu.

- Ponos okrivljuje Boga i druge, kada stvari krenu lošim tokom.

- Ponos opravdava ogorčenost i bes.

- Ponos vodi k sažaljevanju, sažaljevanju i još većem sažaljevanju.

- Ponos kaže da osoba može doseći duhovnu dubinu u kojoj se postaje slobodan od ponosa. Stavlja svoju sigurnost u nakazni oblik samopravednosti, a ne u krst Isusa Hrista.

Najbolniji, razočaravajući doživljaj moga života bio je kada sam spoznao ponos: svoj vlastiti i ponos drugih.

Čuo sam o razdorima u crkvama i o dubokim sukobima među ljudima, ali nikada nisam niti pomislio da se to može dogoditi i meni. U našoj zajednici stavili smo naglasak na međusobne odnose i na jedinstvo, na to da smo "porodica" u kojoj se međusobno ljubimo. Bio sam ponosan da se "ističemo" u crkvi. Kada sam gledao na druge grupe u crkvi, osećao sam odvratnost prema njihovoj plitkosti i nedostatku lične topline. Iako tada nisam hteo da priznam, nisam mogao zamisliti da budem javno poistovećen sa nekim delovima Tela Hristova zbog njihovog hladnog pristupa evangelizaciji i nedostatka radikalnog učenja.

Učio sam šta treba da su prioriteti u Telu Hristovom i naglašavao stil života koji je bio vredan Carstva Božjeg. Isticao sam da je crkva *zajednica* hrišćana, kao i važnost najviših osobina zajedništva. Još uvek naučavam o tim pitanjima, ali pre deset godina to sam radio do tolike krajnosti da Isus nije više bio središte moga života, nego su to bili drugi vernici.

Bili smo zajednica ljudi koja je bila zaslepljena sobom. Videli smo sebe kao jedinstvo, a kada se to dogodilo, iskrsnuo je velik problem.

Postavili smo tako visoke standarde za sebe da ih je bilo nemoguće održati, ne samo drugima - nego i nama samima.

Na kraju smo se okrenuli jedni protiv drugih. Božić 1975. godine je bio najtužniji dan moga

života. Našao sam se toga jutra sedeći na krevetu i posmatrajući svoje srušene snove. Sanjao sam o ljudima u zajedništvu ljubavi koji žive Evanđelje tako dosledno da mogu zatresti celu Zemlju, ali sam u svoju računicu uspeha zaboravio da ukalkulišem čovekovu podložnost padu. Naš je neuspeh bio tako užasan, bio sam toliko povređen zbog vlastitog greha, a i zbog greha drugih, da sam pozeleo umreti.

Ne mogu opisati taj strašan bol koji sam proživljavao. Osećao sam se kao satrven, odbačen, izneveren i povremeno čak besan na one iste ljude koje sam toliko ljubio. Naš mali raj ljubavi i izlečenja pretvorio se u pakao razorenih odnosa. Bio sam suočen sa grubom stvarnošću u šta se sve čovek pretvori kada nije pod kontrolom Božje milosti.

Sa velikom zahvalnošću Bogu sećam se tih užasnih, crnih meseci. Bilo je to najbolnije razdoblje moga života, ali i najbolje. Bog je učinio više u tim danima sloma i zgaženih snova nego što se može i zamisliti; pokazao mi je mene samog, moje duboke nesigurnosti i moj ponos, upoznao sam sebe više nego celog preostalog života. U isto vreme on mi je pokazao više svoje milosti, ljubavi i vernosti nego sam mogao i zamisliti da postoji.

Zbog bola kroz koji sam prolazio u tim danima, te zbog isceljenja i iskupljenja koje je došlo nakon moje poniznosti pred Bogom i ljudima, naučio sam mnoge pouke.

Kad se prelomna tačka konačno dogodila u meni, Bog mi je otkrio koren mog lošeg stava prema drugima. Plakao sam kada sam čuo kako mi nežno govori: "Opraštam ti i obnavljam sve ono što je izgubljeno."

To mi je iskustvo skrenulo pažnju na veliku opasnost od ponosa i ispunilo me dubokom nežnošću prema onima koji su iskusili velika razočarenja i bili povređeni u dodiru sa ljudima.

David se ponižavao uvek iznova. Biblija kaže da je on bio "čovek po srcu Božjem". David je bio taj koji je napisao 51. Psalm: "Onda će Ti biti mile žrtve pravde, prinosi i žrtve paljenice; onda će metati na žrtvenik Tvoj teoce." (stih 19).

Za Davida slomljenost nije značila obeshrabrenje, beznađe ili povređenost. Bila je to poniznost, ono što je suprotno ponosu. Zbog toga je David u svakom razočarenju naučio

nešto. Njegovi Psalmi slavljenja izvirali su iz prese životnih razočarenja.

Ako želimo imati poverenje u Boga i da ga upoznamo kao Oca, onako kao David, moramo se pred njim poniziti. Kad stvari krenu loše, možemo tražiti Božji razlog za njih, ili otvrdnuti srca i postati ponosni. Srednjeg puta nema. Mešavina poniznosti i ponosa *neće doneti rezultate koje Bog želi*. Čak ako i nismo u danoj situaciji učinili ništa loše, još uvek treba naučiti oprostiti i blagosiljati naše neprijatelje. A to se može dogoditi jedino ako smo ponizna srca.

Kada je Isus one noći sam klečao u Getsemanskom vrtu, njegovo je srce bilo bolno. Suočio se sa krajnjim iskušenjem - sa smrću. Otac je od njega tražio tešku stvar, ali nije bio primoran učiniti išta protiv svoje volje. Prihvatio je Očev plan jer ga je poznavao i jer mu je verovao.

Hrist je rekao: "Ne moja volja, nego tvoja neka bude". Budući daje znao Očevo srce, bio je bezuslovno poslušan. To nije bilo iznuđeno od zapovedničkog Oca, nego je to bila reakcija poverenja na ljubav.

Način na koji se suočavamo s razočarenjima i sa voljom Božjom u našem životu možda pokazuje više od bilo čega drugog koliko smo sigurni u Božju ljubav i koliko smo blizu Očeva srca. ◀

Iz Knjige: THE FATHER HEART OF GOD, Floyd McClung.

ANTIOHIJSKA CRKVA

Michael Green

Crkva predstavlja glavni kamen spoticanja velikoj većini ljudi koji gledaju spolja unutra, u želji da vide ima li tu hrišćanstva ili života. Možda će reći: "Bog da, crkva ne!"

Ovaj stav je vrlo razumljiv stav. Mislim, da se može videti koliko je to rašireno, počneš li ispitivati ljude koji ne idu u crkvu da li se ikada mole. Na svoje zaprepaštenje, utvrdio sam da se mnogi od takvih - redovno mole ili čitaju Bibliju. Međutim, oni nikad ne prekorače crkveni

prag. Uostalom, zašto bi?

Čini mi se da niko u apostolsko vreme nije zauzimao takav stav, dakle "što dalje od crkve". Uticaj Crkve bio je u svakoj pojedinosti isto tako upečatljiv kao i uticaj pojedinaca. Svakako, bio je i jači od njega, jer njihovi međusobni odnosi odražavali su hrišćansku ljubav u akciji, a ne postoji ništa privlačnije od toga. Kao da niko nije ni pomišljao na to da je crkva previše dosadna, previše pristojna, previše odvojena od stvarnosti - kako se danas često misli. Možda je to tačno. Možda vredi pogledati neku od crkava iz Dela apostolskih i videti kakav nam uvid ona može pružiti u neke od današnjih problema s crkvom. Opis zbivanja nalazimo u jedanaestom poglavlju Dela.

Hrišćanstvo kao kontrakultura

Antiohija je bila glavni grad bogate, moćne rimske provincije Sirije. Smatrali su je trećim gradom sveta, posle Rima i Aleksandrije. Bila je mnogonarodna, vojna sila, libertinska, bogata i luda za seksom. Tu je bilo mnogo jevreja sa posebnim građanskim povlasticama, na koje su bili ljubomorno ponosni. Uprkos tome što su iz života iscedili što su najviše mogli, građani Antiohije kao da nisu bili potpuno zadovoljni. Javljali su se natpisi uklesani na kamenju upućeni Sreći, Sudbini, Serapisu, Besmrtnosti i tako dalje. Bilo je mnogo horoskopa, a postoje i podaci koji upućuju na raširenost astrologije i bavljenje magijom.

Upravo u tom hirovitom, i tako neobično savremenom gradu, hrišćanstvo je postalo "svetskom religijom". Upravo je odavde izgrađen prvi evropski mostobran hrišćanske misije. Da nije bilo Antiohije, hrišćanstvo je moglo ostati podkultura judaizma. Umesto toga, postalo je kontrakultura i preživelo i rastakanje judaizma, i pad Rimskog Carstva.

Živimo u vreme kada najveći deo modernog sveta ne smatra hrišćanstvo kontrakulturom, ne solju usred raspadajućeg društva, nego više pobožnjačkom podkulturom onih koji su voljni žrtvovati svoje umove i prilagoditi svoje ponašanje u nadi da će, kad završi ovaj život, moći biti pobožni na nebu. Privatni kult, koji je u svojoj suštini veoma sebičan. Nikakav naročit i različit životni stil, osim običaja sastajanja u ogromnoj i hladnoj zgradi, uz svetlost sveća ili miris tamjana, i to jednom nedeljno ili mesečno.

Za razliku od toga, crkva u Antiohiji smatrala se radikalnom alternativom, kontrakulturom, trećom rasom, koja nije bila ni paganstvo, ni judaizam. Antiohijski hrišćani nisu ostavljali takav utisak zbog podrške institucionalne (državne) crkve: nje nije bilo! Niti zbog klerikalne stručnosti: svi su bili laici. Niti zato što su dubokoumno razglabali o problemima rasta crkve sa nekim "stručnjakom" - ekspertom za ta pitanja. Oni su uspjeli, jer su bili Božja kontrakultura. Gotovo svaki aspekt te radikalne alternative uobičajenom načinu života u Antiohiji, mora da ih je mnogo koštao. Sumnjam da danas možemo uopšte delotvorno evangelizirati bez korenitog obrta u crkvenom životu, prioritetima i stavovima. I sa zabrinutošću, pitam se: možemo li ga očekivati?

Crkva koja nije ćutala

Prvo što saznajemo o osnivanju te glasovite crkve trebalo bi nas zaustaviti. Nije bila rezultat smišljenog i planskog delovanja. Niko nije onamo poslao misiju. Dogodilo se to gotovo "slučajno". Hrišćani, vrlo obični ljudi koji su shvatili da im je nakon Stefanove smrti u Jeruzalemu postalo "prevruće" da bi onde i dalje ostali, ostavili su svoje domove i odlutali do Antiohije. Prirodno, čavrljali su sa svima koje su sreli o novom događaju: Božji je Mesija, tako dugo očekivan, stvarno došao, bio pogubljen, uskrsnuo, i ljudi ga mogu upoznati.

Tu su poruku prvo ograničili na Mesijin narod, Jevreje. Međutim, razmišljajući o širini vizije njihovog vođe Stefana, mora da su se zapitali zašto da se ograniče samo na Jevreje kad je Isusova smrt imala sveopšte značenje. Tako su počeli govoriti drugim ljudima, Grcima (Dela 11:20); i njihova je poruka naišla na spreman odaziv. Nisu li žitelji Antiohije tražili zadovoljstvo i ispunjenje? Sada su konačno mogli doći do njega kroz Evanđelje - Radosnu vest. Nisu li tražili oslobođenje od sputanosti, od robovanja seksualnim orgijama, lošim odnosima, mahnitom traganju za bogatstvom i stiska demonskih sila? Ovi jerusalimski hrišćani govorili su im da mogu dobiti oslobođenje kroz Božjeg Sina lično, Isusa.

A u gradu za koji se zna da je poštovao mnogo "gospodara" Isusovo Gospodstvo bilo je važan deo cene učenja. Čini se da su se ti ljudi tako postavljali; nije prošlo dugo, i nastala je crkva koja se sastojala i od jevrejskih, i od paganskih pripadnika. Ostvaren je potpuno nov

korak u hrišćanskom svedočenju, jer šačica hrišćana "na godišnjem odmoru" nije mogla ćutati o svom Gospodu.

Sve dok članovi crkve ne budu dovoljno oduševljeni da svojim prijateljima i poznanicima pričaju o Isusu, niko im neće verovati da oni stvarno imaju Radosnu vest koju vredi čuti i kojoj se treba predati. Zapreke, prevelika poštovanja i crkvenjaštva moraju pasti ako crkva ponovno želi postići da je se ozbiljno uzima i sluša.

Naravno, širom sveta postoje mnoge gorljive crkve. Međutim, sve ovo je pre izuzetak, negoli generalno stanje crkve. Želimo li doživeti sveobuhvatnu eksploziju svedočenja običnih ljudi, onda mora doći do obrta u crkvama. Obrt u stavovima sveštenstva: ono se treba prestati smatrati jedinim oruđem misije. Obrt u shvatanjima članova: oni moraju shvatiti da je svedočenje u nekom obliku ili na neki način odgovornost svih hrišćana. Obrt u delatnostima crkve u korist organizovanja obučavanja te oslobađanja ljudi od trivijalnih delatnosti okrenutih prema unutra da mogu postati "društvo na dobrobit nečlanova", što je i osnovna namena crkve.

Starešine treba da shvate da obučavanje je od životne važnosti za njihovu crkvu. Nije ni potrebno govoriti da to neizmerno jača svest o "službi svakog člana" unutar crkve, ljudi otkrivaju da to mogu, da mogu da služe, i nema veće radosti od pomaganja drugima da dođu veri.

Obično je najteže pridobiti crkvu da razmišlja evangelizacijski i da stvarno priželjkuje rast. Mnoge crkve čine sve da bi stanje ostalo onako kako je uvek bilo - ugodno, ne preteće, ne remeteće. No, crkva nije namenjena tome!

Postoji crkva u Singapuru, koja ima sasvim drukčija shvatanja. Na primer, neki bračni par iz ovdašnje zajednice sebi kupi ili iznajmi stan u nekom stambenom bloku. Oni se usele u njega, i zatim tu najnormalnije žive i svakoga koga upoznaju jednostavno pozivaju u crkvu. "Crkva, gde je to?" - pitaju ih. "U našem stanu, broj 126," glasi odgovor. Video sam jednu takvu kućnu crkvu, u kojoj se nedeljom redovno skupljalo i do šezdeset ljudi na bogoslužje, a koja je obuhvatala i niz molitvenih ćelija u toku nedelje, i ćelija za proučavanje Pisma i uzajamno staranje.

To je bio duh od kojeg su bili načinjeni oni koji su evangelizirali Antiohiju. Treba nam više takvih. ◀

Deo iz knjige: EVANGELISM - NOW AND THEN, Michael Green.

DEVET RAZLOGA

John Piper

- Devet razloga po kojima možemo znati da je Isusovo Evanđelje istinito

1. Isus Hrist, onako kako je nama predstavljen u Novom zavetu i kako je istican u svim njegovim zapisima, previše je jedinstven i prevelik da bi bio izmišljotina, istovetno predstavljen od svih pisaca. Snaga Isusa Hrista oslobodila je ove zapise, nisu zapisi oslobodili snagu. Isus je puno veći i neodoljiviji od svih Njegovih svedoka. Njegova stvarnost stoji iza ovih zapisa isto kao što i neki svetski događaj stoji iza hiljadu TV izveštača. Nešto čudesno nateralo je ove raznovrsne svedoke da kažu sve ove raznolike i zapanjujuće, a ipak istovetne, priče o Isusu Hristu.

2. Niko nije uspeo da objasni prazan grob Isusa Hrista u neprijateljskom okruženju Jerusalima gde bi neprijatelji Isusa dali sve na svetu kada bi mogli da prikažu Isusovo telo, ali nisu mogli. Najraniji pokušaji prikrivanja skandala o vaskrsenju su bili očigledno suprotni svakom ljudskom iskustvu - učenici ne bi ukrali telo (Matej 28:13) i onda žrtvovali svoje živote kako bi propovedali veličanstveno Evanđelje milosti utemeljeno na prevari. Nisu ubedljive ni moderne teorije kako Isus nije umro nego je bio omamljen i onda se probudio u grobu, uklonio stenu te prevario svoje skeptične učenike da poveruju kako je On vaskrsnuo kao Gospodar svemira.

3. Bilo je puno ciničnih protivnika hrišćanstva u vreme dok je bilo mnogo očevidaca koju su se mogli konsultovati u vezi sa Isusovim vaskrsenjem iz mrtvih. "A potom Ga videše jednom više od pet stotina braće, od kojih mnogi žive i sad, a neki i pomreše" (1. Korinćanima 15:6). Takve izjave bi odmah proglasili lažnim, da su to mogli. Ali nemamo nikakvih informacija o tome. Bilo je puno

očevidaca vaskrslog Isusa kada su ove presudne izjave napravljene.

4. Rana crkva je bila nesavladiva sila vere i ljubavi i žrtve utemeljena na stvarnost Isusa Hrista. Karakter ove crkve i narav Evanđelja milosti i oprostjenja, i nepokolobljiva hrabrost muškaraca i žena - pa čak ako je to značilo i smrt - ne uklapa se u pretpostavku da je to delo masovne histerije. Oni jednostavno nisu bili takvi. U svetu se dogodilo nešto u potpunosti stvarno i veličanstveno i oni su bili dovoljno blizu da su to mogli da znaju, bili uvereni u to, i zarobljeni Njegovom silom. To nešto bio je Isus Hrist, kao što su svi oni to posvedočili, pa kad su i umirali pevajući.

5. Proročanstva Starog zaveta neverovatno su ispunjena u životu Isusa Hrista. Svedočanstva o ovim ispunjenjima ima previše, i previše su raznolika i suptilna i previše isprepletena u istoriji novozavetne crkve i njenih zapisa, a da bi ista mogla biti lažna ili proizvod neke velike UROTE. Isus Hrist je ispunio mnoštvo proročanstava u najsitnijim detaljima što potvrđuje Njegovu istinitost.

6. Svedoci o Isusu Hristu, koji su napisali novozavetna Evanđelja i poslanice, nisu bili lakoverni prevaranti ili poremećeni. Ovo je vidljivo iz samih zapisa, jer knjige imaju elemente inteligencije, zdravog razuma i zrelosti, a samim tim i privlačnu moralnu viziju. One nas pridobijaju svojim svedočanstvom naročito kada se sve sagleda kao jedna velika, kompletna, ali različito izrečena poruka o Isusu Hristu.

7. Svetonazor koji proizlazi iz zapisa Novog zaveta daje puno više smisla postojećoj stvarnosti nego bilo koji drugi svetonazor. Ne samo da odgovara ljudskom srcu, nego i svemiru i istoriji i Bogu, kako nam se On otkriva u prirodi i svesti. Neki mogu doći do ovog zaključka nakon puno razmišljanja, a drugi mogu doći do ovog ubeđenja bez prethodnog razmišljanja, intuitivno duboko u sebi osećajući kako se Hrist i Njegova poruka u potpunosti uklapaju u svet kojeg oni znaju.

8. Kada neko vidi Hrista onako kako je On stvarno prikazan u Evanđelju, tada počinje sjati duhovno svetlo koje je samopotvrđujuće, Ovo je "svetlost poznanja slave Božije" (2. Korinćanima 4:6), i On je odmah primećen u srcu koje je Duhom probuđeno, isto kao što i svetlo biva primećeno otvorenom oku. Oko ne

raspravlja o tome da li svetlo postoji, ono vidi svetlo.

9. Kada vidimo i verujemo u slavu Boga u Evanđelju, dat nam je Sveti Duh kako bi ljubav Božja mogla da bude "izlivena u naša srca" (Rimljanima 5:5). Ovaj doživljaj Božje ljubavi poznat srcu kroz Evanđelje Onoga koji je umro za nas dok smo još bili neznabošci, uverava nas da nas nada koja se probudila u nama zbog ovih dokaza neće razočarati. ◀

TRI VAŽNA STIHA

Matthew J. Slick

- Tri važna stiha prilikom svedočenja

"Tako će biti reč moja kad izađe iz mojih usta: neće se vratiti k meni prazna, nego će učiniti šta mi je drago, i srećno će svršiti na šta je pošaljem." (Isaija 55:11)

Ako bi trebalo da proučite samo par stvari o evangelizaciji, onda su to ova tri stiha. Zašto? Po meni ovo su tri najvažnija stiha za razumevanje evangelizacije: Isaija 55:11; Rimljanima 1:16; i Jovan 12:32.

1.) Isaija 55:11

"Tako će biti reč moja kad izađe iz mojih usta: neće se vratiti k meni prazna, nego će učiniti šta mi je drago, i srećno će svršiti na šta je pošaljem." (Isaija 55:11)

Božja je reč jedinstvena. Svojom je rečju (govorom) Bog stvarao: "Bog reče, "Neka bude svetlost. I bi svetlost." (1. Mojsijeva 1:3). "Verom poznajemo da je svet rečju Božjom svršen, da je sve što vidimo iz ništa postalo..." (Jevrejima 11:3). Isus je nazvan Reč: "U početku beše Reč, i Reč beše u Boga... I reč postade telo i useli se u nas..." (Jovan 1:1-14).

Kad je Isus bio na zemlji, On je poučavao rečima i Njegove reči su veoma snažno delovale na ljude. Neke su ljutile a neki su njima bili slomljeni, ali kada je Isus govorio, stvari su se događale.

Isus je opraštao grehe govoreći: "I videvši veru njihovu reče mu: Čoveče! Opraštaju ti se gresi tvoji." (Luka 5:20). Mrtve je oživljavao govorom: "Lazare! Iziđi napolje." (Jovan 11:43). Smirio je vetar i more rečima: "Tada ustavši zapreti vetrovima i moru, i postade tišina velika." (Matej 8:26). Demone je izgonio govorom: "I reče im: Idite. I oni izišavši otidoše..." (Matej 8:32). Lečio je govorom: "I ispružio je svoju ruku, dotaknuo ga se i rekao: "Hoću, očisti se. I odmah očisti se od gube." (Matej 8:3). Božje su reči silne.

Reč Božja (Biblija) opisana je kako da poseduje mnoge kvalitete:

Nadahnuti je: "Sve je pismo od Boga dano, i korisno za učenje, za karanje, za popravljavanje, za poučavanje u pravdi." (2. Timoteju. 3:16)

Ona je istina: "... i sve su zapovesti Tvoje istina." (Psalam 119:151)

Oslobađa: "... ako vi ostanete na mojoj besedi, zaista ćete biti učenici moji, i poznaćete istinu, i istina će vas izbaviti." (Jovan 8:31-32)

Stvara veru: "Tako, dakle, vera biva od propovedanja, a propovedanje rečju Božijom." (Rimljanima 10:17)

Osuđuje: "Jer je živa reč Božija, i jaka, i oštija od svakog mača oštrog s obe strane, i prolazi tja do rastavljanja i duše i duha, i zglavaka i mozga, i sudi mislima i pomislima srca." (Jevrejima 4:12)

Božja je Reč moćno oružje. Zato bi trebalo da je učite napamet i koristite!

2.) Rimljanima 1:16

"Jer se ne stidim jevanđelja Hristovog; jer je sila Božija na spasenje svakome koji veruje, a najpre Jevrejinu i Grku." (Rimljanima 1:16)

Šta je Evanđelje? 1. Korinćanima 15:1-4 kaže da je to Isusova žrtva i Njegovo vaskrsenje za naše grehe. To je silna poruka za spasenje grešnika. Ako znate da će Božja Reč ispuniti ono za šta ju je Bog poslao, i ako znate da evanđelje poseduje silu za spasenje, to bi trebalo da donese mir vašem umu, znajući da u svom svedočenju koristite dva vrlo snažna oružja: Božju Reč i Božje Evanđelje. Božja Reč je Biblija, Božje Evanđelje je otkrivenje o Njemu ili ponuđeno iskupljenje u Hristu.

3.) Jovan 12:32

"I kad ja budem podignut od zemlje, sve ću privući k sebi." (Jovan 12:32)

Ovde Isus specifično govori o Njegovom raspeću. On je taj koji k sebi privlači sve one koji će biti spašeni. Kada vi iznesete evanđelje (1. Korinćanima 15:1-4), Isusovu žrtvenu smrt i vaskrsenje, Isus privlači grešnika k sebi. On to radi a ne vi.

Kao hrišćanin vi morate da svedočite istinu pošteno i kompletno. Kada Gospod otvori mogućnost, trebalo bi da odgovorite u duhu poniznosti i blagosti (2. Timotiju 2:24). Pri tome ljude morate da usmeravate Isusu, jer On jedini daje spasenje.

Ako znate da će Božja reč ispuniti ono što Bog hoće, da je evanđelje sila za spasenje, i da je Isus taj koji privlači ljude k sebi, tada bi trebalo da razumete da odgovornost za spasenje nije na vama nego na Bogu. Vi ste učitelj, onaj koji dostavlja dobru vest. "A kako će verovati koga ne čuše? A kako će čuti bez propovednika?" (Rimljanima 10:14). Vi im pomažete da čuju!

Ova tri stiha trebalo bi da vam donesu više sigurnosti. Vi svedočite; Bog spasava. Vi sejete seme; Bog zaliva. On vas koristi. Njegova je Reč ta koja donosi spasenje. Njegovo evanđelje je to što ima moć. Njegov Sin Isus je taj koji privlači. Vaše je svedočanstvo samo onda moćno kada svedočite Božjom Rečju. ◀

Izvor: CHRISTIAN APOLOGETICS & RESEARCH MINISTRY - www.carm.org.

---

misaone refleksije

---

10 SAVETA ZA ŽENSKU LEPOTU I ZDRAVLJE *Glas Jevanđelja, 3/2004.*

1. Za atraktivna usta - govori reči koje su dobre.
2. Za lepe oči - traži lepe stvari u drugima (pokušaj da vidiš da li Hristos sjaji u njima).
3. Da izgubiš suvišne kilograme - odbaci stres,

gnev, nezadovoljstvo i potrebu da nad drugima vladaš.

4. Za lepe uši - slušaj Božiju Reč.

5. Za lep nos - miriši ruže u tvom životu i saberi blagoslove koje ti je Bog.

6. Za uspravno držanje tela - hodaj sa saznanjem da te Bog posmatra. Budi čvrsta i odlučna... i neka stope koje ostaju iza tebe budu one koje si napravila dok si sledila Hrista.

7. Za snažnije ruke - zagrljaj najmanje tri osobe dnevno, dotakni nekog sa ljubavlju.

8. Za jače srce - oprosti sebi i drugima. Nemoj se previše brinuti i uspori malo.

9. Za jačanje kičmenog stuba - nosi bremena drugih (ili ih opet predaj Isusu koji je dovoljno snažan da ih ponese).

10. I da uvek budeš "IN" - obuci se u Hrista. Jako dobro se nosi i rasteže u slučaju širenja. To je odeća koja nikada nije izvan mode i pogodna je u svakoj prilici...

... pazi na ovo svaki dan i sigurno će od tebe postati lepotica!

BLAŽENSTVA VOĐE *nepoznati autor*

Blažen je vođa koji nije sam tražio mesto vođe, nego su ga drugi postavili na to mesto, zbog njegovih sposobnosti i skromnosti.

Blažen je vođa koji zna kuda ide, zašto ide onamo i kako će do tamo stići.

Blažen je vođa koji ne zna za obeshrabrenje i koji ne izbegava odgovornosti.

Blažen je vođa koji traži najbolje onima kojima služi.

Blažen je vođa koji služi za dobro drugih, a ne iz vlastite koristi i slave.

Blažen je vođa koji stvara nove vođe dok vodi.

Blažen je vođa koji maršira zajedno s ostalima, nosi terete zajedno s njima, i koji hoda s njima i plačući i pevajući.

Blažen je vođa koji ima glavu u oblacima, ali je svojim nogama čvrsto na zemlji.

Blažen je vođa koji vidi vodstvo kao priliku da bude ponizan sluga drugima.

Blažen je narod (crkva) koji ima ovakvog vođu.

Smešna strana...

TEORIJA I PRAKSA

Jedan mladi, tek diplomirani, neoženjeni propovednik, propovedao je poruku pod naslovom: "Pravila za odgajanje dece". Posle nekog vremena se oženio i postao je otac, kada je ponovo trebalo da propoveda tu propoved, on joj je promenio naslov u "Saveti za odgajanje dece". Kada su njegova deca postala tinejdžeri, on je odlučio da prestane sa propovedanjem na tu temu.

VEĆI TANJIR - VIŠE PARA

U jednoj crkvi je postojao običaj da se na venčanjima skuplja novac i da ga se da mladencima. Prilikom jednog venčanja, pri kraju svečanog bogoslužjenja među redovima je počeo da kruži neobično veliki tanjir za novčani prilog - kao dar za mladence.

Jedna starica kad je pred nju bio stavljen ovaj tanjir, zagledala se u njega, a onda u čoveka koji ga je držao, i zbunjeno zapita: "Zašto je ovaj tanjir tako velik?"

Čovek sa šapatom odgovori: "Da sestro, velik je, ali ovako je zahtevao mladin otac."

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.yu i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

<http://www.siont.net/>